

# Весна виникала, де тільки могла...

Юрій Андрухович

Весна виникала, де тільки могла:  
трава на фронтонах, дощі і сухоти,  
і тепла бруківка. Весна була зла.  
Блукаючі танки і рештки піхоти  
вертались nach Osten. Черешня цвіла,  
і груди, сповиті в паси портупей,  
зітхали в жаданні нових епопей.

Костел описали — від нефів до веж,  
а все ж залишили стояти на площі,  
забивши дошками всі двері, а все ж  
виносили мармур і крила, і мощі —  
все золото чаш і шовковість одеж,  
всю темінь вина і кривавість корон,  
і мумію графа у шапці з пером,  
серця пілігримів, сідниці блудниць,  
правиці рубак і синиць із очниць,  
мечі, дароносиці, книги і фіги  
листок з антикварного лона Ядвіґи,  
покривлені м'язи і німби святих, —  
уче це призахідне тління Європи  
виносили геть. Мов у піч, мов на допит —  
жбурляли в машини. Ти вчасно затих,  
а потім озвався, хрипучий органе,  
тебе розкрутили на тисячу труб,  
тебе прикладали до вуст, як до рани,  
ці душі найменші, ці діти з халуп,  
з підвальних яскинь, де каміння і плющ,  
з низів, de profundis, ти виник пискляво.  
тебе на свистки і гудки розпиляли,  
і ти засурмив з-над катуш і калюж,  
з міського підпілля, де ніч і сухоти,  
де квола весна зеленіла зі стін.  
Ці губи, ці труби, ці дотики. Доти,  
аж поки ця розкіш, ці мури, цей тлін...